

Tisztelt Tanáraink, Kedves Szülők, Vendégek! Kedves Diáktársaim!

A középiskola mérföldkő az ember életében. Ez a néhány év életünk legmeghatározóbb időszaka volt, s oly hamar eltelt. Szinte még látjuk magunkat bizonytalan elsőként, ahogyan kíváncsian méregetjük egymást az évnyitón, és megszeppenve keressük a megfelelő termeket. Hol lesz a matek? Angolra hova kell menni? Persze gyorsan belerázódtunk, és hamarosan otthonosan jártuk a folyosókat.

Örökre összeköt bennünket az együtt eltöltött idő. Éppen ezért most mindenki szíve nehéz, mert tudjuk, hogy el kell válnunk azoktól, akikkel minden nap együtt sírtunk és együtt nevtünk.

De megtanultuk, mi a logaritmus – legalábbis sejtjük, tudjuk már, hogy a Föld gömbölyű. Ismerjük a sebesség fogalmát, és minden évben megszenvedtük tesi órán a Cooper-tesztet. Voltak gólyabálok, diáknapok, szalagavatók, ahol felhőtlenül szórakozhattunk. Voltak bizony erőt és idegrendszeret próbáló dolgozatok, mégis erősek voltunk így együtt.

Gondoljunk csak vissza az aranyköpésekre, az osztálykirándulásokra, a torkunkban dobogó szívünkre egy-egy óra előtt, vagy éppen puskázás közben.

Tudjuk, sokszor nem volt egyszerű velünk. Kerestük, hogy hol vannak a határok, s próbáltuk kitágítani őket. Néha csendes szóval, bizalommal, máskor hangosan, dühöngve, örülettel.

Azok voltunk mégis, aminek lennünk kellett. Lázadók, tinédzserek. De be kell látniuk, látnunk, hogy szükséges volt mindez ahhoz, hogy azokká válhassunk, akik most itt állnak.

A gimnázium az élet egyik legszebb, legérdekesebb, és legizgalmasabb hídja. Utat nyújt a gyermekkorból a felnőtt létbe, és az álmvilágból a valós világba. A

híd végén döntéseket kell hozni és a jó választás esetén az álomvilág valóra válik.

Túl vagyunk a nehezén, döntéseket hoztunk és készek vagyunk új utakra lépni, új kapcsolatokat kialakítani. De a régi kapcsolatok megmaradnak, mert az igaz barátságok nem szűnnek meg létezni. Csupán egy újabb izgalmas út vár ránk, és hogy ez merre visz, csak rajtunk múlik.

Hihetetlen, hogy ma szólt utoljára a csengő nekünk. Eddig bele sem gondoltunk, hogy ez mit jelent. Hiszen ma elhagyjuk a gyermekkort a maga gondatlan boldogságával.

Eljött az idő, amikor búcsúznunk kell. Itt állunk virággal a kezünkben szüleink, tanáraink, barátaink körében és középiskolásként utoljára léptük át az iskola küszöbét.

A tudás, amit megszereztünk immár mindörökké a miénk marad. A sok tapasztalat a mi kincsünk, megkülönböztető jegyünk. Kívánom, hogy az itt eltöltött évek, az élmények sokasága, a diákkori barátságok elegendő erőt adjanak nekünk a mindennapok helytállásához. Őszintén remélem, hogy sikerül megérkezni oda, ahova álmaink vezérelnek bennünket.

Dudok Fanni

13. b